

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI. POSAMEZNA ŠTEVILKA 50 PAR

LUKRA Z NEBA

VERSKI • LIST • ZA • MLADINO

LETO V.

1934/35. JANUAR.

ŠTEV. 5.

Jezušček z ročico svojo
blagoslovi dušo mojo!

Naj bodo srca vseh Lučkarjev polna pravega božičnega veselja in naj v svetem obhajilu pri evharističnem božjem Detetu najdejo sladki božični mir!

Evharistično Dete vas vabi

Najdražji moji prijateljčki!

V cerkvi in šoli so vam gospodje katehetje že povedali, da se bo vršil letos 28., 29. in 30. junija v Ljubljani **evharistični kongres** za vso našo državo.

Prevzvišeni vrhovni oče ljubljanske škofije škof dr. Gregorij Rožman vabijo vse vernike, naj se kongresa ne samo zanesljivo udeleže, temveč naj se nanj tudi z vso gorečnostjo pripravljajo. Vabijo pa na kongres **zlasti mladino**, da bi našla v Jezusu pravo, lepo in osrečujoče življenje.

Kajne, ljubi moji »Lučkarji«, vi se boste po možnosti kongresa udeležili; če ste pa predaleč, boste z vsemi drugimi vred z molitvijo in z dobrimi deli pripomogli kongresu k lepemu uspehu, da bodo dnevi kongresa v velik blagoslov naši dragi domovini.

Naj ne bo nobenega »Lučkarja«, ki ne bi do pičice natančno izpolnil mojih navodil, ki vam jih tu sporočam in ki so sledeča:

1.) Na sveti večer naj vsakdo zmoli pred jaseleci Očenaš in Zdravamarija za blagoslov evharističnega kongresa.

2.) Vsak Lučkar naj v božičnih dneh prejme v ta namen sv. obhajilo.

3.) Vestno izpolnajte Jezusove dneve in jih vse mesece do evharističnega kongresa darujte samo za to, da bi kongres rodil prav lepe sadove za duhovno življenje.

Ne jaz, temveč evharistično božje Dete vas vabi in prosi. Prepričan sem, da ne bo nobenega Lučkarja, ki bi zakrknil svoje srce in odbil dobremu Gospodu Jezusu njegovo iskreno prošnjo.

Tako je praznoval sv. Frančišek Asiški sveto noč.

Ažmanov:

Moj božič

Pri meni je sveti večer
in sobica očiščena
in jaselce pripravljene
za Jezuščka.

Pastirčkov še počakal bom,
povabil angelčke z neba
in prosil božjo Mamico,
naj da mi Jezuščka.

Božično zvezdo bom prižgal
na nebu svojega srca
in Jezuščku se daroval
popolnoma, popolnoma ...

Berite! Berite!

Na praznik Treh Modrih bomo darovali evharističnemu božjemu Detetu »Jezusove dneve« in jih položili kot vsako leto pred tabernakelj. Deležni bodo tega darovanja vsi otroci, ki so vsaj en mesec leta 1934. izpolnjevali »Jezusove dneve«. — Letos bo ta slovesnost mnogo bolj svečana, kot druga leta, ker bo ob enem tudi priprava za evharistični kongres. Slovesnost bodo vodili gospod škof dr. Gregorij Rožman, ki bodo imeli tudi kratek nagovor. Pri slovesnosti bomo peli vse naše najlepše božične pesmi. Ko bodo nesli otroci »Jezusove dneve« od oltarja k jaselcam, bomo pa zakrožili pesemco »Angelčki stopajo skozi nebesa ...«, ki je v pričujoči številki »Lučke«.

Kdor le more, naj pride!

Čudoviti darovi za božje Dete

Ko so pastirčki počastili božje Dete, so se podvizali, da bi čim bolj razglasili veselo vest o Zveličarjevem rojstvu. Uboga žena, ki je živela daleč proč od Betlehema, je verjela njihovemu oznanilu in je šla v hlevček. Vsa trudna od dolge poti, premočena od dežja in z blatom oškropljena se je vrnila pozno zvečer. Med tem, ko se je pri ognju sušila, je pripovedovala, kaj je videla. Brez prestanka je govorila o ljubeznivi Gospe, o dobrem Jožefu in nebeškem Dečku. Rožnato nadahnjen in vendar ves trd od mraza je ležal v jaselcah. Oči so se mu lesketale in usteca so mu krožila v smehljaj.

Celo uro je pripovedovala uboga žena vse to in polna nadzemske sreče vzklikala: »Še enkrat ga moram videti! Takoj jutri!«

V svoji siromašni bajti je vse premetala, da bi dobila kaj pripravnega, kar bi mogla podariti Detetu ali Materi. V omari je našla skrbno shranjen majhen grozd. Jagode so bile sicer suhe in mršave, toda bile so okusne in sladke. Spekla je še v naglici hlebček belega kruha in oboje položila v košarico, med tem, ko se je pritoževala nad puščobnim in mrzlim zimskim vremenom, nad opustošenim in zasneženim vrtom.

»Zakaj smo ves balzam prodali? Zakaj nismo prihranili vsaj skodelico zlatega medu? Ko bi bilo zdajle poletje, bi visele

z dreves prekrasne hruške in sočna jabolka! Kako lahko bi obdarili sladkega otroka!« tako je tarnala in gledala žalostno mršavi grozd in borni hlebček.

Komaj se je zdanilo, je bila ženica že na nogah in se je odpravila na pot. Naenkrat zasliši začudene glasove svojih otrok na vrtu. Stopi na vrt in kar otrpne od začudenja. Vse drevje je bilo polno najkrasnejšega sadja: jabolk, hrušk, češenj, češpelj, fig, pomaranč in na gredah so dehtele šmarnice, vijolice in lilije.

Kdo more popisati veselje otrok! Beno in Jonatan sta obirala drevje, Zambra in Nehemi sta napolnili košaro s cveticami. — Zjasnilo se je in sonce je zasijalo. Mati je hitela s svojimi otroci k jaselcam in položila pred božje Dete čudovite darove. Prinesla pa je s seboj tudi mršavi grozd in borni hlebček. Tega poslednjega daru je bil mali Jezus najbolj vesel, ker je videl v njem ženino plemenito ljubezen do Njega.

Jezušček v razbojniški jami

Ko je bežala sveta Družina pred kraljem Herodom, jo je nekoč zajela sredi hribov črna noč. Deževalo je in vihar je besnel. Trije sveti popotniki so si poiskali varstva v votlini, v kateri je stanoval ropar. Marija in Jožef sta se zelo prestrašila, ko sta zagledala divjega moža. Mali Jezus pa je gledal zelo ljubeznivo v hudobni, bradati obraz. Ropar je pozabil na svojo krvooločnost in je pripravil trudnim popotnikom ležišče. Roparjeva žena je imela dete, ki je ležalo brezkrvno in popolnoma izčrpano v njenem naročju. Mati je milo jokala, ker je vedela, da ji bo dete v kratkem umrlo. Marija je skopala Jezuščka, nato pa je potisnila posodo k roparjevi ženi in jo ljubeznivo pogledala. Letà je v isti vodi umila svoje umirajoče dete. Tedaj je trenutno popustila bolezen ubogega dečka. Bil je ves lep, zdrav in vesel, pa se je pričel igrati z božjim Detetom. Jama je naenkrat zazarela v nebeški luči. Ropar se je zgrudil pred božje Dete in je bridko jokal.

Angelčki stopajo skozi nebesa...

P. Krizostom.

Lahno

P. F. AČKO

An- gel-čki stopa- jo sko- zi ne- be- sa,
V Be- tle- hem pla- va- jo an- gel-čki zla- ti,
Ro- majmo v Be- tle- hem s sr- če- cem vne- tim,

vs a raz- svet- lje- na je raj- ska za- ve- sa. Je- zu- ščka
Je- zu- ščka vo- di- jo v hlev- ček na tra- ti. Je- zu- ščka
in pri- dru- ži- mo se an- gel- čkom sve- tim. Tam po- klo

spremlja- jo pe- smi po- jo, v dro- bni- h ro- či- ca- h luč- ke ne- so.
vo- di- jo, mir mu že- le, vja- sel- ce bo- rne ga po- lo- že.
ni- mo se Je- zu- ščku vsi, da bla- goslov nam svoj po- deli.

Ivan Podobnikar:

Jezus se ti smeje ...

V jaselcah bornih, na slami belo-rumeni
Jezus, naš Odrešenik in Gospod leži.
Nad njim pa angelci pojéjo
in Marija pri jaselcah kleči ...

Zunaj je zima, mraz pritiska, veter veje.
Marija zavija Jezuščka v skromne odeje.
Jožef ponižno v kotu stoji in premišljuje,
Jezušček pa se samo smeje, smeje ...

Ali se v tvojem srcu, Jezušček prav zares smeje?

Če tvoja duša belo obleko zgubi,
se Jezus ves žalosten le solzi ...

Prijateljski pogovori o sv. maši

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta ...

Mašnik se pripravlja na sv. obhajilo. Prikloni se pred sv. Zakramentom, se trikrat udari na prsi in ponavlja besede sv. Janeza Krstnika: »Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta.« Dvakrat prosi, da bi se nas božji Zveličar usmilil in nam odpustil naše grehe, tretjič pa se zaupno obrne h Gospodu Učeniku, da bi v naše duše vlijl svoj nebeški mir.

Temu sledijo tri krasne obhajilne molitve. Posebno ganljivo je pri slovesni sv. maši, ko po prvi obhajilni molitvi daje duhovnik diakonu poljub miru! Nekaj velikega in važnega nam hoče s tem sv. Cerkev pokazati: da se moramo vsi kristjani ljubiti in si vse odpustiti, kar bi imel kdo zoper koga. Sv. Evharistija je namreč zakrament miru in edinosti! Le mislite si družino, kjer se bratje in sestre ne ljubijo, kako žalostno je tam! No, glejte, tudi kristjani smo si bratje, smo velika družina dobrega Boga. Torej si moramo med sabo odpuščati in se pristrčno ljubiti ...

Janezu Gvalbertu so umorili edinega brata Hugona. Janez je zatrdno sklenil smrt svojega brata maščevati s smrtjo morilčevo. Bilo je na veliki petek, ko je Janez korakal na čelu majhni četi vojakov. Pa mu pride nasproti morilec. »Četa, svoj! Levo, desno!« in sovražnik je bil zajet. Vsi so napeto pričakovali kaj bo. Morilec se je pa hipoma vrgel k nogam Janezovim in je s povzdignjenimi rokami prosil, naj mu odpusti v ime nu Onega, ki je ta dan odpustil svojim krvnikom. Janez se ni mogel ustavljati taki prošnji. Misel na krotkega božjega Odrešenika ga je vsega prevzela. Objel je krivca in mu odpustil! Še več, obljubil mu je celo, da ga bo vzljubil kakor rodnega brata! Koliko junaštvo, kolika velikodušnost!

Naš Gospod je kmalu nato s čudežem pokazal, kako mu je ugajalo to dejanje.

Svetnik Janez Gvalbert je nato namreč vstopil v cerkev in pred sv. razpelom goreče molil. Glejte, Jezus nenadoma oživi,

Janeza ljubeznivo pogleda, se nagne k njemu ter ga zahvali za odpuščenje, ki ga je pravkar tako velikodušno skazal. Janez je bil radi te milosti tako ginjen, da je vstopil v samostan, v red sv. Benedikta in postal velik svetnik. Danes ga časti vsa sv. Cerkev.

Zgled sv. Janeza Gualberta nam veliko pove. Tudi mi odpuščajmo vedno iz srca, odpuščajmo pri igrah, v šoli, doma, povsod, dobri Bog pa nam bo zato naklanjal svoj nebeški blagoslov.

»O sv. večerja, v kateri se prejema Kristus ...«

Jezus se sprejema pri sv. obhajilu. Zato je sv. obhajilo eden izmed glavnih delov sv. maše. Nikoli se ne more odpraviti. Brez obhajila bi maša ne bila popolna.

Če bi se zgodilo, da bi kakemu duhovniku po povzdigovanju postalo slabo, bi sv. obhajilo moral prejeti namesto njega kak drug duhovnik, četudi bi ne bil več tešč.

Poglejmo sedaj, kako se duhovnik obhaja! — Vzame v levico pateno in sv. Hostijo, z desnico pa se trikrat udari na prsi, govoreč: Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo in ozdravljena bo moja duša!

Saj še pomnite, da je neki stotnik prišel k Jezusu in ga prosil, naj bi mu ozdravil hlapca. Jezus je obljubil in stotnik je hvaležno, ponižno in verno rekel, da pač ni vreden, da bi Gospod prestopil prag njegove hiše. — Tega lepega dogodka iz evangelija se torej mašnik pred sv. obhajilom spomni.

Ko zavžije duhovnik sv. Hostijo in nekoliko kratko pomoli, odkrije sv. Kelih, poklekne, ga vzame v roke in pravi z veliko hvaležnostjo: Kaj naj povrnem Gospodu za vse, kar mi je dal?

Dobrot božjih na svetu je neskončno, največje so pa te, ki jih prejema človek. Poglejte! Da smo se narodili v katoliški deželi, ni li to božja dobrota? Potem smo v cerkvi prejeli sv. krst — božja dobrota; potem smo postali otroci božji s pravico udeleževati se sv. maše in drugih sv. zakramentov — božja dobrota. Potem smo kmalu smeli pristopiti k prvemu sv. obhajilu — o dobrota nad dobrotami! In duhovnik ima še to milost, da sme sam spreminjati kruh in vino v sv. Telo in v sv. Kri Gospodovo. Pač moramo biti hvaležni dobremu Bogu za vse to!

Uhač piše Lučkarjem

Takoj po tem pomenku so me osedlanega in okrašenega peljali na dvorišče, kjer sta očeta že čakala. Posadila sta mi svoja sinčka na hrbet in jel sem počasi stopati, da ne bi bilo treba ubogima očetoma preveč hiteti.

V eni uri smo dospeli na sejmišče. Kraj, kjer naj bi modri osel pokazal, kaj zna, je bil v kolobarju ograjen z vrvjo in bilo je zbranih mnogo ljudi. Očeta mojih prijateljčkov sta nas postavila prav do vrvi. Kmalu za nami so se pripeljali tudi ostali otroci in dobili prostor poleg nas.

Zaropotal je boben in oznanil, da se ima zdaj zdaj prikazati modri osel. Vsi so uprli oči proti vhodu, množica se je razmaknila in videli smo modrega osla. Bil je mršav in slaboten in bil videti žalosten in nesrečen. Njegov gospodar ga je poklical. Osel je šel k njemu, ne da bi se mu mudilo in celo z nekakšnim strahom. Iz tega sem spoznal, da je ubogo žival gotovo grdo pretepal, preden se je naučila svojih spretnosti.

»Gospodje in gospe, slavna gospoda!« se oglasi gospodar. »V veliko čast si štejem, da vam smem predstaviti Čarodeja kneza med osli. Ta osel, gospoda moja, ni tako oslovski kakor njegovi sobratje, ampak se po pravici imenuje modri osel, da, Čarodej, kajti modrejši je kakor marsikateri izmed vas, je torej prav izreden osel, kakršnega ne vidite vsak dan. Ti Čarodej, pa pokaži, kaj znaš, a še prej vse gospode in gospe lepo pozdravi, kakor se spodobi olikanemu oslu!«

Veste, da jaz nisem brez ponosa in zato si lahko mislite, kako so me te besede pogrele. Sklenil sem, da se čvekaču osveitim, kakor hitro bo predstava minila.

Čarodej je stopil tri korake naprej in s kislim obrazom glavo priklonil.

»Čarodej! Vzemi ta šopek in ga daj tisti gospe, ki je tukaj med vsemi najlepša!«

Na smeh mi je šlo, ko so vse ženske stegnile roke in bi rade vzele šopek; vsaka je kajpada sebe imela za najlepšo. Čarodej je šel ob kolobarju naokoli in se ustavil pri debeli in grdi ženski, o kateri sem pozneje izvedel, da je bila gospodarjeva žena. Izpustil ji je šopek v naročje.

Čarodej je imel slab okus in to me je tako pograbilo, da sem kar takoj preskočil vrv in vsi so pogledali, kaj bo. Jaz sem se

pa ljubko priklonil naprej in nazaj, na desno in na levo, nato pa odločno stopil proti debeli ženski, ji iztrgal šopek, ga odnesel in položil Katki v naročje. Nato sem se vrnil na svoj prostor in vse občinstvo mi je burno ploskalo. Vpraševali so, kaj naj to pomeni in nekateri so odgovarjali, da je bilo vse že naprej zmenjeno in da nastopata dva modra osla namesto enega. Tisti, ki so me že večkrat videli v družbi otrok, so me pa poznali in se kar niso mogli načuditi moji bistrumnosti.

Čarodejev gospodar je bil videti nejevoljen, Čarodej sam se pa menda za mojo slavo ni zmenil. Jel sem že misliti, da je zares zabit, dasi se to med nami osli redkokdaj najde. Ko so se ljudje pomirili, je gospodar zopet poklical Čarodeja.

»Pojdi sem, Čarodej! Ker si tako dobro uganil, kje je lepota, pa zdaj pokaži slavni gospodi, da tudi veš, kdo je najbolj neumen! Vzemi tole kapo in jo posadi tistemu iz občinstva na glavo, ki je najbolj zabit!«

Pomolil mu je veliko kapo za pustne norce, polno zvončkov in pisanih trakov. Čarodej jo je prijel z zobmi in stopil proti debelušnemu, rdečemu dečku, ki je že naprej sklonil glavo, da bi kapo sprejel. Vsak je takoj lahko uganil, da je debeli fant sin debele gospodinje, ki so jo po krivici proglašali za najlepšo.

»Sivček, zdaj ali pa nikoli!« sem si rekel. »Zmaščuj se nad gospodarjem, ker je zasramoval osle!«

Preden se je kdo spomnil, da bi me zadrževal, sem se že pognal na igrišče, stekel k svojemu sobratu, mu iztrgal norčevsko kapo, ki jo je pritisnil debeluhu na glavo, in planil proti gospodarju. Ni se še zavedel, kaj vse to pomeni, in že sem mu sprednje noge položil na rame, da mu nasadim kapo. S silo me je pahnil od sebe in bil še toliko bolj divji, ker se je občinstvo od vseh strani glasno smejalo in ploskalo.

»Živijo, osel! Da, to je pravi modri osel!« so kričali.

Navdušenje množice me je tako prevzelo, da sem poskušal gospodarja še enkrat pokriti. Čim bolj se je umikal, tem bolj sem tiščal za njim, in tako sva nazadnje na vso moč dirkala po igrišču, ker se mi ni posrečilo, da bi mu zlepa potisnil kapo na glavo, kaj hudega storiti mu pa tudi nisem hotel. Končno sem ga vendarle ujel in ga z nogama pritisnil na rame, da mi ne bi spet ušel. Toda moja teža ga je podrla na tla; brž sem porabil to priliko in mu do brade potisnil kapo na glavo. (Dalje.)

Božična

Prišel je spet božični čas,
v kožuho obiskal je nas.

Nedolžnost pa nekdo nocoj je kalil,
po snegu je šel, toda blaten je bil.

V nedolžnost ves je svet ovil
v kristalni snežec se je skril.

Sled temnorjava za njim se pozna ...
O človek, kaj nisi pripravil srca?

Snežinke bele — angelci,
iz raja so na svet prišli.

In vedno bolj skruni kožušček se bel,
a človek je v hlevček sveti prišel.

Odpri srce, božični čas,
zdaj Jezus je prišel med nas!

Tam pal je ves skrušen pred Dete sveto.
Kako je pri Bogu-človeku lepo!

In angelci božji so zopet prišli.
Izginili v snegu so madeži vsi.

† Gluhonemi deček Janezek Gašperin

Dne 7. novembra 1934. je umrl naš sošolec Janezek Gašperin. Bil je trinajst let star in je obiskoval 7. razred na gluhonemnici; doma je bil iz Smokuča gori na lepem Gorenjskem pod Stolom. Za pogrebom smo šli vsi otroci iz gluhonemnice. Eden gojencev je nesel križ. Vsi drugi otroci smo nesli šopke jesenskih rož; jaz pa sem nesel lep venec iz planik in cipresinih vejic. Njegovi sošolci iz 7. razreda so nosili lepe vence. Turobno se je pomikal sprevod proti pokopališču. Tam je zevala globoka jama. In kmalu je bil naš dragi prijatelj pokopan. Z rožami smo obsuli njegov grob. Žalostni in objokani smo se vračali domov. Pokojni je bil vnet »Lučkar«, bil je pobožen in priden deček, vsi smo ga radi imeli. Zelo rad je izpolnjeval »Jezusove dneve«. Mi gluhonemi otroci radi beremo »Lučko« in zapisujemo Jezusove dneve.

Sedaj pa priporočam umrlega Janezka v iskreno molitev in pozdravljam v imenu vseh gluhonemih »Lučkarjev« vse pol-

nočutne, srečne »Lučkarje«. Vi srečni otroci, ki slišite in govorite, spomnite se nas gluhonemih v molitvi!

Vidic Branko, 8. razr. gluhonemnice.

Ob grobu naše božje sestrice

Tisti ponedeljek pred Vsemi svetimi smo govorili v šoli o občestvu svetnikov. O tem smo govorili, da so svetniki v nebesih in duše v vicah naši bratje in sestre, da nismo od njih popolnoma ločeni, ampak, da smo z njimi ena sama velika božja družina. Slava, kdo bi bil takrat mislil, da boš Ti, ki si se še v prvi klopi tako veselo smejala, v 14 dneh sama prišla med te bratce in sestrice! A zgodilo se je tako, Bog te je hotel imeti za se mlado. Zaradi zastrupljenja po majhni rani si bila v par dneh živa in mrtva.

† Slava Kmetič iz Trzina.

Rada si imela Boga, rada si iskala v sv. obhajilu pri njem pomoči. Pripovedovali so, da si lansko leto takrat, ko Vas je g. župnik povabil v cerkev, da Vas prvikrat blagoslovi po novem slovenskem obredniku, bila Ti vsa navdušena za to in si sama nagovarjala otroke, da bi gotovo vsi prišli. Bog Ti bo tudi to poplačal. Zdaj pa, Slava, to Te prosimo, pri Bogu ne pozabi na svoje božje bratce in sestrice, ki so še na zemlji ostali.

† Slavka Dežman

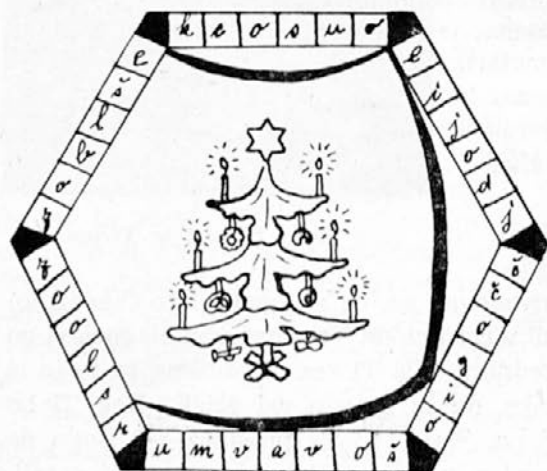
(Umrla 2. novembra 1934 v Škalah, p. Velenje)

Bila je tako pridna, da jo je Bog hotel imeti čisto pri sebi. Njen značaj je bil tako kristalno čist, da si jo moral ljubiti. Njeno obnašanje tako resno in obzirno, da te ni mogla užaliti. O njeni ljubezni do Jezusa v sv. Reš. Telesu pač vedo govoriti njeni katehetje. Ko sem stopil v bolniško sobo, da bi ji olepšal dušno obleko za nebeško svatbo, se je nasmehnila: »Jezusa ste prinesli!« O nebesih je bila neomajno prepričana. Saj Bog ni tako krut, da bi njeno lepo dušo zopet uničil. Še kakšno navadno lepšo stvar se ti toži pokončati, tem bolj gotovo se Bogu toži tako lepo dušo uničiti. Prepričana je bila, da bo šla v nebesa.

Njeno vsled bolezni zmučeno telo smo nesli k pogrebu v nedeljo 4. novembra. Nebo je jokalo in s svojimi mrzlimi solzami hladilo vroče solze njenih staršev in vseh, ki so jo ljubili.

Slavka, tam pri nebeški Mamici se spomni na nas in pripravi nam prostor kje v njeni bližini!

POŠTA MALEGA JEZUSA

Božična uganka.

Sestavi črke tako, da dobiš lepo božično prošnjo. Imena tistih, ki bodo rešili uganko in jo poslali vsaj do 10. januarja, bodo objavljena v prihodnji številki »Lučke«. Tisti, ki bodo izžrebani, dobe lepe nagrade. — Rešitev pošljite na naslov: Uprava.

»Lučke«, Ljubljana,
Marijini trg 4.

Rešitev obeh ugank v 4. številki »Lučke«:

I. Pridnost več velja, kakor kup zlata!

II. Boj se me porednež, boj, tenka šiba dar bo tvoj.

Obe uganki so pravilno rešili: **Grabner Marija** (Gomilsko), **Štantar Marija** (Vransko), **Korošak Jože** (Novo mesto), **Zlatica Jug** (Maribor) in **Ivan Varšek** (Raka). — Vsi dobe nagrade.

Mirnski junaki z novim praporom.

Gospod urednik!

Dovolite, da se tudi mi, Lučkarji in Nelučkarji, oglasimo pri Vas, ker vsi želimo biti Vaši in Marijini! In da smo resnično Marijini, Vam priča naš novi prapor, ki smo ga kupili otroci sami »s svojimi žulji« (mesto za druge stvari, smo dali za praporček, da nam je celo za Lučko zmanjkalo!). Pa močna četa smo Mirnčani! Ker smo vsi Jezusovi in Marijini, bomo tudi za Lučko poskrbeli, da dobi še več prijateljev — pa je sedaj nas že 60.

Vam in vsem Lučkarjem prsrčen pozdrav!

Mirna, 27. novembra 1934.

TABERNAKELJ

Jasna večnost je v daljavi;

verno srce vedno pravi:

»K tabernaklju se odpravi,
tamkaj angelce pozdravi!«

A pristopi tiho, zbrano,

šepetaj z besedo vdano:

»Angelci z menoj bodite,
Jezusa z menoj molite!«

Srčno Vas pozdravlja vdani

Klampfer Dominik, VI. razr., št. Ilj v Slov. gor.

Prečastiti g. urednik!

Vendar sem se enkrat odločil, da Vam prvič pišem v Vašo zlato Lučko. Zelo mi ugaja in prepričan sem, da kaže pravo pot, ki vodi v zlato nebesa. V njej je ključek nebeških vrat. Meni je Lučka v veliko tolažbo. Odkar izhaja, sem vedno njen naročnik. Sporočam Vam tudi, da sem član Ma-

rijinega vrtca. — Zelo bi me veselilo, ako priobčite moje pisemce in pesmice v prihodnji številki.

Dušan Vrtovec:

Kraljevi pogreb.

Bom, bom, bom,
žalostno poje cerkveni zvon.
Marsej, kaj si storil!
Dobrega kralja si nam umoril.
Vragova krogla ga je podrla
in mu iztisnila iz grla,
oporoako slavno »Čuvajte Jugoslavijo!«,
ki bo izvrševana in še potomcem dana.
Topovi grme, letala brenče,
zastave vise in ljudstvo žaluje ihte.
Kmetje kleče in v rokah svečke drže.
Topovi in salve grme, letala vseh vrst brne.
Trobente žalostno pojo,
kralja k večnemu počitku neso.

Jezusova želja.

Jezusa v beli hostiji zrem,
k njemu roké stegujem v objem.

Sonce na nebu prekrasno žari,
v primeri z Gospodom ves žar izgubi.

Jezus v hostiji — milostni Bog,
Ti ne zapusti nas, svojih otrok.

Jezus velika Ljubezen si Ti,
povej mi, kaj moje srce naj stori.

Gospod dobrotljivo se mi nasmehlja
in razodene mi željo Srca:

Skleni se vsak dan z menoj.
Jaz pa bom večno le Tvoj.

Grbec Ladislav.

Prečastiti g. urednik!

Tudi mi iz Zg. Hudinje se hočemo kaj oglasiti v tem prelepem vašem lističu, »Lučki«. Naročujem ga šele prvo leto. Ker mi ugaja, ga bom naročeval, ako bom zdrav, še mnogo let. Posebno mi ugaja »Uhač«.

Andrejšek Anton, 4. r. v Celju.

Prečastiti g. urednik!

Zdaj se oglašam drugič v Lučki. Lučka mi zelo ugaja. V šmarju je precej razširjena. Tudi mojim součencem in součenkam je všeč. Rada jo prebiram. Preskrbijo pa nam »Lučko« g. kaplan. Vsak mesec jo prineso v šolo in jo kupi, kdor hoče.

Srčno Vas pozdravlja

Goršič Anica, učenka V. r. v šmarju.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)